

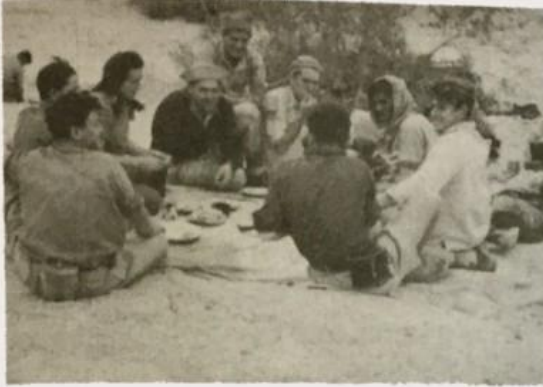
פלוגה ד'
הפלוגה
התל-אביבית

שנית מצדה לא תפול!

יהודה (פרא) בן-צור

פלמ"ח - פלוגה ד'

מחנה האוהלים שלנו. קטעי "תמונות" מרצדים לנגד עיני: (1) יושבים "בבית הקפה", מוקפים שוטרים עם רובים מכודנים ושרים. סמי, ה-מ"מ מעביר מסר: "כשאוריד את המגבת מצווארי, מתפרצים". כמהופנט הסתכלתי במגבת, בתקווה שהיא לא תרד. (2) מוקפים בקונצרטנה ושתי חגורות שוטרים. ברגע שמתחילים לגרור אותנו לרכבים מתחילה "מהומת אלוהים" - חברות המשק מטילות על השוטרים מכל הבא ליד ואנחנו בתוך. אני מתגונן - עין אחת לעבר האבנים המתעופפות "חופשי בחלל" והשניה לעבר השוטרים החובטים בקתות הרובים. הצלחתי להימנע מחבטה בראש וחטפתי "זץ" בשכם. (3) מועברים ממעצר במשטרת שכם. הכיוון, דרומה. מנסים לנחש: לירושלים (בית-משפט) או ללטרון (מעצר מנהלי). בכניסה ללטרון, "מקהלת מעודדים", ותיקי אצ"ל ולח"י: "שבע השנים הראשונות קשות, אח"כ מתרגלים". הסתפקנו ב-10 ימים.

1944 - מעוז חיים. בראשית דצמ' 43 שינינו שם - "מחלקת מעוז" - ואווירה. חברי הקיבוץ קיבלו אותנו בחמימות. במהלך השנה השלמנו את האימון המחלקתי, קיימנו מטווח ירי ראשון בסבך של נהר הירדן וערכנו מסעות. באביב, המסע הפלוגתי הגדול למדבר יהודה (כבר ביום הראשון מעמיסים עלי תרמיל נוסף). מחפשים את השודדים, ששדדו קודם לכן את סיירי הפלוגה. מסתבכים באש חיה עם הבדואים של עין-גדי, בשל גניבת תת-מקלע של

אנו אנו הפלמ"ח

1943-1945

קיץ 1942. רומל שועט לעבר מצרים. באחד הערבים פונה אלי אבא: "יהודה, אם הגרמנים יכנסו למצרים, מצבנו, כאן בארץ, יהיה גרוע. יש שמועות שהצבא הבריטי מתכוון לנסיגה מהמזרח התיכון. נראה לי, שהטוב ביותר, אם זה יקרה, שתתגייס לצבא הבריטי ותיסוג יחד אתו". בסופו של דבר, היה זה מונטגומרי, שסלל בפני, שנה לאחר מכן בטרם מלאו לי 18, את הדרך לפלמ"ח ("שביל לפרא בין הרים").

נר חמישי, חנוכה 1925. יליד תל-אביב הקטנה. מרכז החיים בשכונה, בין נחלת-בנימין לשוק הכרמל. הרבה "שעות-ים" וכדורגל, מעט לימודים והרבה קטטות עם ילדי השכנים מיפו. בקיצור, ילדות מאושרת. בגיל מצוות הפכתי ל"צפוני" - קצת צופים - "שבט דיזנגוף" והרבה כדורגל "מקצועני" בנוער מכבי ת"א. למודים - ככה ככה.

קיץ 1943. מתלבט מה לעשות בחיי. "הפולני", ידידי מילדות מאז עלותו ארצה, מציע: "גרעין הצופים נדרש להקצות מכסה לפלמ"ח. אני נכלל בה. בוא אתי". וכך מצאנו את עצמנו במחלקת "רמת הכובש" של הפלוגה "התל-אביבית", פלוגה ד'.

1943 - רמת הכובש. המחלקה - חבורה הטרונגית ביותר, מורכבת מ-3 גושים: הצופים, קבוצת בוגרי גימנסיה "בלפור" בת"א ו"בודדים". כל גווי קשת הישוב היהודי, לרבות הייצוג הנשי - "חנוכיית בנות". נותני הטון, איך לא - התל-אביבים. תוך זמן קצר, במסגרת משטר "עבודה ואימונים" וערבי שירה לאור המדורה - התגבשנו. חלף הקיץ. בסיום אימון הפרט, צעדנו באחד מימי נובמבר לגבעת-חיים, מטה הפלוגה. בלילה, לאור מדורה, מסדר השבעה. "הזקן" זורק לכל אחד מאתנו רובה. "אנו אנו הפלמ"ח".

"חיפוש הנשק". כמה ימים לאחר מכן, ב-16 לנובמבר 1943 - גדוד צבא הקיף את הקיבוץ ו-400 שוטרים בריטיים פרצו לעבר המטרה העיקרית -

בהם והם מתגוננים באמצעות הנבוטים שלהם. במהלך הקרב מגיע למקום מוכתר הכפר, גוער ברועים ומזמין אותנו לביתו. עורכים לנו שולחן ורק אחרי האכילה מגיעים ל"ביזנס". "אולי מגיע לבחור עונש, אבל למה לסרס אותו?". על מה הם מדברים? אמנם, באותו בוקר הגיע למחנה שלנו בנך - מ"המסייעת" שישבה בשדה נחום - עם עגלה רתומה לסוסים וביקש מיטה לישון. הצעתו לו את מיטתי, מבלי לשאול מה "הגינטלמן" עשה בלילה. התברר שהוא מילט את "המסרסים מבית-שאן" ואנו לא ידענו על כך דבר. כפריי הסביבה היו משוכנעים שאנו, כנציגי "הסדר, אם לא החוק" בסביבה, יודעים, אם לא מעורבים, במעשה.

בינתיים הסתיימה מלחמת העולם ולהבדיל, גם תקופת שרות מלאה+ בפלמ"ח. יוסוף, ה-מ"פ מנסה לשכנע אותי ללכת לקורס מ"כים. "מה איכפת לך, תנסה". שלושה שבועות לקח לי לשכנע את מפקד הקורס (גיוערה 1945), יצחק רבין לשחרר אותי. מגיוערה לקחתי "קורס" לקיסריה (אחרי, הגיע גם... יוסוף).

לסיום, אני "מצהיר" שהשרות בפלמ"ח מ-1943 עד 1949 (פלי ד' - פלי"ם - גדי' 9' חטי' הנגב), במונחי "תן וקח", נתן לי יותר מאשר יכולתי לתת.

שמוליק ה-מ"מ (שמוליק נפצע בקרב ואיציק "הגיבור", מ"המסייעת", סחב אותו על כתפיו בעלייה מעין-גדי ("בתמורה", הוא שוחרר "ממשמעת מים"). בסוף הקיץ, המסע המחלקתי לגליל התחתון והעליון, שכמעט ופספסתי אותו. יום לפני המסע, בעת ארוחת שבת מאוחרת, נשמעו צלצולי הפעמון. הקיבוצניקים קפצו החוצה. אני וכמה מחברי המחלקה יוצאים בעקבותיהם. ברחבה - משאית. "קיפצו, למה אתם מחכים?" גוער בנו אחד הקיבוצניקים. תוך כמה דקות, מצאנו עצמנו בעיצומה של קטטה עם רועי צאן בדואים, בקרבת "גייסר שייך-חויסיין". חבטנו בהם בנבוטים וחטפנו מטר אבנים. כשמספר הבדואים הגיע למאות, ניתנה פקודת נסיגה. הבדואים "רדפו" אחר המשאית, שהזדחלה במעלה הכביש, באמצעות מקלעות אבן. הדפתי בידי כמה אבנים, עד שלפתע ראיתי "כוכבים". אחת האבנים פגעה בי ברהק. למחרת נבדקתי בביה"ח בעפולה ולפנות ערב הצטרפתי למחלקה ליד "קרני חיטיין". בהמשך המסע, בדרך מכפר-גלעדי לנחל דן, התערבתי עם "סמיטי" על 100 מיל (המטבע עם החור), שאשהה במי הדן חצי שעה. החברים לא ויתרו לי אפילו על הדקה האחרונה. יצאתי מהמים כחול ורועד וסיימתי יום צעידה ארוך, בגנוסר. באמצע הקיץ בילינו 10 ימים נפלאים בקורס ימי בקיסריה.

1945 - בית השיטה. בסוף 1944 "החבילה" מתחילה להתפרק. הצופים להכשרה. אחרים לקורסים מקצועיים, היתר ואני ביניהם, מצטרפים למחלקת המטה בבית השיטה. חלק מאתנו נשלח לירושלים לפעילות "סזון" ומוצא עצמו עצור 10 ימים בבית הסוהר המרכזי - חשוד בחברות באצ"ל. מתאמצים בנווטים וסיירות ומטרטרים את "הצנחנים" החדשים. באביב, מסע נוסף במדבר יהודה המסתיים בשייט ע"ג דוברות, היישר לידי המשטרה הבריטית המסתפקת ברישום בלבד. אני מועסק בשמירת שדות. אריה, המכונה "אבו נימר", מכניס אותי לעבודה. יחד אנו "חורשים" את האזור רכובים על סוסים. מעת לעת נתקלים ברועים עם עדריהם. ניכר בהם שהם פוחדים ומכבדים את "אבו נימר".

בוקר אחד, נתקלנו בכמה כפריים בדרך העפר היורדת מ"מורסס". הם אינם נענים לברכת השלום שלנו ומליטים את פניהם. סימן לצרות, מסביר לי אריה. כמה דקות מאוחר יותר, אנחנו מגלים עדר רועה בשדה של הקיבוץ. אריה דוהר לקראתו מנופף בנבוט והסוסה שלי בעקבותיו. משום מה, שלושת הרועים אינם ממהרים להוציא את העדר מהשדה. מתפתח קפא"פ לפי הספר. ממרומי הסוסים, אנחנו חובטים